

Remt schaliegas ontwikkeling biograndstoffen?

De VS zet zwaar in op schaliegas. Ook China investeert massaal in deze fossiele grondstof. In Europa gebeurt op dit vlak nog weinig. Wat betekent dit voor onze chemische industrie: verliezen we van Amerika en China, of winnen we juist op de lange termijn omdat we direct voor biograndstoffen gaan? Deze vraag vormde de basis voor een discussie in de VNCI-groep op LinkedIn.

Tekst: Igor Znidarsic

Leiden en beetpakken

→ Een consultant noemt schaliegas een "oneerlijke concurrent" die niet verslagen kan worden met duurzame technologieën. "De invoering van revolutionaire moderne technologieën (*process intensification*) om een doorbraak te creëren op dit gebied zou een goede kans maken, maar gaat tergend langzaam. Het is het één of het ander, maar nu is het van beiden niets." Hij pleit voor een onderzoek naar de mogelijkheden van schaliegas, "niet alleen vanuit de milieuhoeft maar ook vanuit een zakelijke lange termijnvisie: zal het ons verder helpen of juist vastnagelen in de praktijk van het verleden?" Een andere consultant pleit voor een "leidend consortium" dat "dit beetpakt."

Een inkoopmanager vindt dat we geen strijd moeten aangaan die we niet kunnen winnen. "Het is hier maatschappelijk nog niet geaccepteerd om naar schaliegas te zoeken. Sommige landen hebben het zelfs verboden. Europa moet zich richten op haar eigen feedstock, en als dat biomassa is, dan moet dat zo zijn. Wij hebben nog heel lang aardolie, en zeker als we een oplossing vinden voor het verbruik van olie in de scheepvaart, luchtvaart en de truckjes op de weg, hebben wij alle tijd om een eigen sterkte te vinden, uit te bouwen en daarvan te profiteren."

Een adviseur geeft aan dat schaliegas "niet concurreert met biobrandstoffen, omdat ze in verschillende markten opereren. Schaliegas is aardgas en van biograndstoffen worden voornamelijk elektriciteit, synthesegas of liefst vloeibare brandstoffen gemaakt. Schaliegas zal vooral concurreren met geïmporteerd aardgas via pijpleidingen en LNG."

Anaerobe vergisting

→ Een journalist brengt de vraag weer terug naar de kern: "Dreigt nu het gevaar dat de samenleving denkt: het valt wel mee, want er zit nog voor 100 jaar schaliegas in de grond? En dat daarmee de voedingsbodem voor het zoeken naar oplossingen in de sfeer van biograndstoffen drassig is geworden?"

Nee, antwoordt een collega. "Schaliegas wordt in de VS en China vooral ingezet voor de energievoorziening. Aardgas kan ook worden ingezet in de chemie, maar dan zijn lange koolstofketens, zoals in aardolie en biomassa, veel interessanter. Met minder stappen naar het resultaat. De natuur heeft daar al heel veel waarde in gestopt. Die waarde kan de chemie veel beter verzilveren dan bijvoorbeeld deze te verstoken. Het beste voor het milieu is op energiegebied veel meer naar elektriciteit uit duurzame bronnen en voorlopig ook aardgas en olie, en biomassa steeds meer inzetten voor duurzamere producten."

Onverstandige keuze

→ Een andere journalist formuleert het zo: "De klassieke petrochemie gaat via de C1- en C2-ketens. Dit vergt veel energie, zowel bij het kraken als bij het opbouwen van functionele chemicaliën. Biobased biedt juist hier grote winst. Door niet eerst af te breken, maar direct met bioraffinage de functionele groepen te isoleren en als bouwstenen te winnen is de grootste winst te behalen. Daarom is schaliegas een onverstandige keuze en zal het de biobased ontwikkelingen remmen. Het houdt ons vastgenageld aan de C1/C2-chemie - de ethyleenroute."

"Schaliegas concurreert niet met biobrandstoffen"

"We moeten geen strijd aangaan die we niet kunnen winnen"

"Schaliegas houdt ons vastgenageld aan de C1/C2-chemie"

LinkedIn

www

Volg de discussie op:
www.vnci.nl/linkedin